

Είναι σημαντικό το γεγονός ότι εάν στις 29 ενός ορισμένου Σεπτέμβρη δεν ήταν η επέτειος της γέννησης του μεσιέ Βικτόρ Παλιόν, το μυστήριο του Κόκκινου Κύκλου δεν θα υπήρχε· μια ντουζίνα άνθρωποι, νεκροί πια, θα ήταν κατά πάσα πιθανότητα ακόμα ζωντανοί και ασφαλώς η Θάλεια Ντράμοντ δεν θα είχε ποτέ περιγραφεί από έναν απαθή επιθεωρητή της αστυνομίας ως «κλέφτρα και συνεργός κλεφτών».

Ο μεσιέ Παλιόν είχε καλεσμένους σε δείπνο τους τρεις βοηθούς του στο Κοκ ντ' Ορ στην Τουλούζη, και η ατμόσφαιρα στην ομήγυρη ήταν ευχάριστη και φιλική. Στις τρεις το πρωί, ο μεσιέ Παλιόν θυμήθηκε ότι ο λόγος του ταξιδιού του στην Τουλούζη ήταν η εκτέλεση ενός Άγγλου εγκληματία ονόματι Λάιτμαν.

«Παιδιά μου», είπε σοβαρά, αλλά με κάποια αστάθεια, «η ώρα είναι τρεις κι έχουμε να στήσουμε την “κόκκινη κυρία”!»

Έτσι έφτασαν στο χώρο μπροστά στη φυλακή, όπου από τα μεσάνυχτα τούς περίμενε ένα καρότσι με τα εξαρτήματα της γκιλοτίνας, και με μια δεξιότητα που πήγαζε από την εξάσκηση συναρμολόγησαν το ζοφερό αντικείμενο και τοποθέτησαν τη λεπίδα στις κατάλληλες αυλακιές.

Ακόμα όμως και η μηχανική δεξιότητα δεν είναι αδιαπέραστη από τα βαριά κρασιά της νότιας Γαλλίας, κι όταν δοκίμασαν τη λεπίδα δεν έπεσε σωστά.

«Θα το διορθώσω», είπε ο μεσιέ Παλιόν και κάρφωσε ένα

καρφή ακριβώς στο σημείο όπου δεν θα έπρεπε να υπάρχει κανένα καρφή.

Είχε όμως αρχίσει να γίνεται νευρικός, γιατί στο χώρο είχαν εμφανιστεί οι στρατιώτες...

Τέσσερις ώρες αργότερα (είχε φωτίσει αρκετά ώστε ένας τολμηρός φωτογράφος να τραβήξει από κοντά τον κρατούμενο) έσυραν έναν άνθρωπο από τη φυλακή.

«Θάρρος!» μουρμούρισε ο μεσιέ Παλιόν.

«Πήγαινε στο διάολο!» είπε το θύμα, δεμένο τώρα πάνω στη σανίδα.

Ο μεσιέ Παλιόν τράβηξε ένα μοχλό και η λεπίδα έπεσε μέχρι το σημείο όπου βρισκόταν το καρφή. Τρεις φορές προσπάθησε και τρεις φορές απέτυχε, μέχρι που αγανακτισμένοι οι θεατές έσπασαν τον κλοιό των στρατιωτών και ο κρατούμενος οδηγήθηκε ξανά στη φυλακή. Έντεκα χρόνια αργότερα, το καρφή αυτό σκότωσε πολλούς ανθρώπους.

Η ΜΥΗΣΗ

Ήταν η ώρα που οι περισσότεροι αξιοσέβαστοι πολίτες ετοιμάζονταν να πλαγιάσουν και τα επάνω παράθυρα των μεγάλων, παλιομοδίτικων σπιτιών στην πλατεία πρόβαλλαν σαν φωτεινά μπαλώματα, που πάνω τους διαγραφόταν το περίγραμμα των γυμνών δέντρων καθώς λύγιζαν και σείονταν από τον δυνατό αέρα. Ένας ψυχρός άνεμος σάρωνε το ποτάμι και τα παγερά του πλοκάμια τρύπωναν ακόμα και στα πιο απομακρυσμένα και προφυλαγμένα μέρη.

Ο άντρας που βιάδιζε αργά δίπλα στο ψηλό σιδερένιο κιγκλίδωμα αναρίγησε, παρότι ήταν ζεστά ντυμένος, καθώς ο άγνωστος είχε διαλέξει για τη συνάντησή τους ένα μέρος που ήταν εντελώς εκτεθειμένο στη μανία της θύελλας.

Τα νεκρά υπολείμματα του φθινοπώρου στροβιλίζονταν γράφοντας φανταστικούς κύκλους γύρω από τα πόδια του, τα κλαράκια και τα φύλλα έπεφταν κροταλίζοντας από τα δέντρα που άπλωναν τα μακριά, σκελετωμένα χέρια τους από πάνω του, ενώ εκείνος κοιτούσε με ζήλια την ευχάριστη λάμψη στα παράθυρα ενός σπιτιού, όπου δεν θα είχε παρά να χτυπήσει την πόρτα για να τον δεχτούν με χαρά.

Κάποιο ρολόι εκεί κοντά ακούστηκε να χτυπάει έντεκα

και ο τελευταίος χτύπος ακόμα αντηχούσε όταν ένα αυτοκίνητο μπήκε γρήγορα και αθόρυβα στην πλατεία και σταμάτησε ακριβώς δίπλα του. Οι δύο προβολείς φώτιζαν θαμπά. Μέσα στο κλειστό αμάξι επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι. Μετά από έναν μικρό δισταγμό, ο άντρας πλησίασε το αμάξι, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Μπορούσε μόνο να μαντέψει το περίγραμμα της φιγούρας του οδηγού στη μπροστινή θέση κι ένιωσε ένα παράξενο καρδιοχτύπι καθώς συνειδητοποιούσε την τρομερή σημασία του βήματος που είχε κάνει. Το αυτοκίνητο δεν κινήθηκε και ο άντρας στη θέση του οδηγού παρέμεινε ακίνητος. Για λίγη ώρα επικρατούσε νεκρική σιγή, την οποία έσπασε ο επιβάτης.

«Λοιπόν;» ρώτησε νευρικά, σχεδόν ενοχλημένος.

«Έχετε αποφασίσει;» ρώτησε ο οδηγός.

«Θα ήμουν εδώ αν δεν είχα;» απάντησε ο επιβάτης. «Λέτε να ήρθα από περιέργεια; Τι θέλετε από μένα; Πείτε μου και θα σας πω κι εγώ τι θέλω από σας».

«Εγώ ξέρω τι θέλετε από μένα», είπε ο οδηγός. Η φωνή του ακουγόταν πιχτή και απροσδιόριστη, σαν να μιλούσε πίσω από πέπλο.

Όταν τα μάτια του νεοφερμένου συνήθισαν στο σκοτάδι, αντιλήφθηκε το αχνό περίγραμμα της μαύρης μεταξωτής κουκούλας που σκέπαζε το κεφάλι του οδηγού.

«Είστε στα πρόθυρα της χρεοκοπίας», συνέχισε ο οδηγός. «Έχετε χρησιμοποιήσει χρήματα που δεν ήταν δικά σας και σκέφτεστε την αυτοκτονία. Κι αυτό που σας κάνει να σκέφτεστε αυτή τη διέξοδο δεν είναι το γεγονός της πτώχευσής σας. Έχετε έναν εχθρό ο οποίος έχει ανακαλύψει κάτι που θα πλήξει την υπόληψή σας και θα σας οδηγήσει στα χέρια της αστυνομίας. Πριν από τρεις μέρες προμηθευτήκατε από μια εταιρεία παρασκευής χημικών, μέλος

της οποίας είναι ένας φίλος σας, ένα ιδιαίτερα θανατηφόρο φάρμακο που δεν κυκλοφορεί στα φαρμακεία. Έχετε περάσει όλη την εβδομάδα διαβάζοντας για τα δηλητήρια και τη δράση τους και, αν δεν εμφανιστεί κάτι που θα σας σώσει από την καταστροφή, πρόθεσή σας είναι να δώσετε τέλος στη ζωή σας το Σάββατο ή την Κυριακή. Νομίζω πως θα είναι την Κυριακή». Άκουσε τον άντρα πίσω του να παίρνει μια κοφτή ανάσα και γέλασε σιγανά. «Τώρα κύριε», είπε ο οδηγός, «θα εξετάσετε το ενδεχόμενο να ενεργήσετε για λογαριασμό μου;»

«Τι θέλετε να κάνω;» ρώτησε τρέμοντας ο άντρας πίσω του.

«Το μόνο που ζητώ είναι να ακολουθήσετε τις οδηγίες μου. Εγώ θα φροντίσω να μη διατρέξετε τον παραμικρό κίνδυνο και να αμειφθείτε καλά. Είμαι έτοιμος αυτή τη στιγμή να βάλω στα χέρια σας ένα πολύ μεγάλο ποσό, που θα σας επιτρέψει να καλύψετε τις πιο πιεστικές σας υποχρεώσεις. Για αντάλλαγμα, θέλω να θέσετε σε κυκλοφορία όλα τα χρήματα που θα σας στέλνω, να κάνετε τις απαραίτητες συναλλαγές, να καλύπτετε τα ίχνη των χαρτονομισμάτων –γιατί οι αριθμοί τους είναι γνωστοί στην αστυνομία–, να απαλλάσσετε από ομόλογα τα οποία δεν μπορώ να διακινήσω εγώ, και γενικά να ενεργείτε ως ενδιάμεσος για μένα...», σταμάτησε και πρόσθεσε με νόημα: «...και να πληρώνετε αμέσως ό,τι σας ζητάω».

Για λίγη ώρα ο άντρας πίσω του δεν αποκρίθηκε κι έπειτα ρώτησε με κάποιον εκνευρισμό· «Τι είναι ο Κόκκινος Κύκλος;»

«Εσείς», ήρθε αιφνιδιαστική η απάντηση.

«Εγώ;» είπε ο άντρας.

«Εσείς είστε ο Κόκκινος Κύκλος», είπε προσεκτικά ο άλ-

λος. «Έχετε εκατό συντρόφους, τους οποίους ποτέ δεν θα γνωρίσετε κι ούτε αυτοί θα γνωρίσουν εσάς».

«Κι εσείς;»

«Εγώ τους ξέρω όλους», είπε ο οδηγός. «Δέχεστε;»

«Δέχομαι», είπε ο άλλος μετά από λίγο. Ο οδηγός μισογύρισε στο κάθισμά του και άπλωσε το χέρι του.

«Πάρτε αυτό», είπε. Αυτό ήταν ένας μεγάλος, χοντρός φάκελος και ο νέος μνημένος του Κόκκινου Κύκλου τον έριξε στην τσέπη του.

«Και τώρα φύγετε», είπε ευγενικά ο οδηγός και ο άντρας υπάκουσε χωρίς ερωτήσεις.

Βρόντηξε την πόρτα και προχώρησε μέχρι που βρέθηκε στο πλάι του οδηγού. Ήταν ακόμα περίεργος να μάθει την ταυτότητά του και ήταν απαραίτητο για την ίδια του τη σωτηρία να μάθει ποιος ήταν αυτός ο άντρας που οδηγούσε.

«Μην ανάψετε το πούρο σας εδώ», είπε ο οδηγός, «γιατί θα σκεφτώ ότι το κάπνισμα είναι απλώς μια πρόφαση για να ανάψετε σπίρτο. Και να θυμάστε, φίλε μου, όποιος γνωρίζει ποιος είμαι, παίρνει αυτή τη γνώση μαζί του στην κόλαση».

Προτού ο άλλος προλάβει να απαντήσει, το αυτοκίνητο ξεκίνησε και ο άντρας με το φάκελο έμεινε να παρακολουθεί τα κόκκινα πίσω φώτα του να χάνονται από τα μάτια του.

Έτρεμε από την κορφή μέχρι τα νύχια κι όταν άναψε τελικά εκείνο το πούρο, σφίγγοντας τα δόντια του που κροτάλιζαν, η φλόγα του σπίρτου τρεμόπαιξε αδύναμη.

Πάει κι αυτό, μονολόγησε βραχνά, διέσχισε το δρόμο κι εξαφανίστηκε σε κάποια στροφή. Είχε μόλις χαθεί όταν μια μορφή βγήκε αθόρυβα από τη σκοτεινή είσοδο ενός σπιτιού και τον ακολούθησε. Ήταν η μορφή ενός άντρα ψηλού και σωματώδη που περπατούσε με δυσκολία, γιατί από φυσι-

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

κού του λαχάνιαζε εύκολα. Είχε κάνει καμιά εκατοστή βήματα όταν συνειδητοποίησε ότι βαστούσε ακόμα στο χέρι του τα ναυτικά κιάλια με τα οποία είχε παρακολουθήσει τη σκηνή.

Όταν έφτασε στον κεντρικό δρόμο, το θήραμά του είχε εξαφανιστεί.

Εκείνος όμως το περίμενε και δεν ταραχτηκε. Ήξερε πού θα τον έβρισκε. Αλλά ποιος ήταν στο αμάξι; Είχε δει τον αριθμό και θα εντόπιζε τον ιδιοκτήτη του το πρωί. Ο κύριος Φίλιξ Μαρλ χαμογέλασε πλατιά. Αν μπορούσε έστω και να φανταστεί το περιεχόμενο της συζήτησης που είχε παρακολουθήσει, δεν θα χαιρόταν καθόλου. Άντρες ισχυρότεροι απ' αυτόν είχαν παγώσει από το φόβο μπροστά στην απειλή του Κόκκινου Κύκλου.